

Næsen mellem sine Fingre. „Lad os fremfor alt ikke forivre os! Allerførst maa vi ikke glemme, at vi jo foreløbig ikke veed noget med Bestemthed . . . og man skal ikke kaste Bossen til Kinden, for man ser Bjørnen, siger et gammelt Mundsprog. Og jeg for min Del har nu en Mistanke om, at det altsammen kan være Rygter, som Regeringens Venner selv har sat i Omløb for at skræmme vore Mænd paa Tinge, kanske ogsaa saadan en bitte Prøveballon, som de har sendt tilvejs for at vejle Stemningen ude i Landet!“

„Men dersom det nu ikke er tomme Rygter . . . dersom man virkelig skulde gøre Alvor af Truslerne . . . sende Folkets valgte Mænd hjem og sætte Magten i Rettens Sted . . . hvad saa? . . . hvad saa?“

Sogneraadsformanden saae et Øjeblik misbilligende paa Emanuel. Derefter sagde han langsomt og med overdreven Værdighed, idet han lod sin Haand synke tungt ned paa Bordpladen:

„Dersom sligt skulde ske — hvad Gud forbyde! — saa rejser der sig Landet over tre hundrede tusinde Landboere og siger: Nu er det nok! . . . Nu er det nok! siger de. Har jeg ikke Ret?“

Ved de sidste Ord vendte han sig mod de tre Skibberupere, der alle svarede med kraftige „Hør“, medens den lille tykke Vejlbybonde ovre fra den anden Side af Bordet ivrigt tilnikkede ham sit Bifald.

„Jeg foreslaar nu,“ — vedblev han — „at vi sammenkalder til et Møde førstkommende Søndag Aften i Forsamlingshuset. Her skal jeg gærne paatage mig at udvikle Situationen, saaledes som den til den Tid foreligger, hvorefter vi vedtager den foreslaaede Resolution. Desuden er jeg af den Formening, at det vil være bedst indtil videre at bevare de indhentede Oplysninger som fortrolige Meddelelser, for ikke alt for meget — og kanske ganske unødigt — at opskræmme Gemytterne. Saadan har den ærede Hovedbestyrelse aabenbart ogsaa tænkt sig det. I det hele tvivler jeg